

Papa Francesc: "Quina cosa més bonica la tendresa del pare!"

En l'audiència del dimecres 11 de maig, el Papa Francesc reflexionà sobre la paràbola del Pare misericordiós.

13/05/2016

18. El Pare Misericordiós (cf. Lc 15,11-32)

Estimats germans i germanes, bon dia!

Avui aquesta audiència es desenvolupa en dos llocs: com que hi ha perill de pluja, els malalts són a l'Aula Pau VI, connectats a nosaltres amb la pantalla gran; dos llocs però una sola audiència. Saludem els malalts que són a l'Aula Pau VI. Volem reflexionar avui sobre la paràbola del Pare misericordiós. Ens parla d'un pare i dels seus dos fills, i ens fa conèixer la misericòrdia infinita de Déu.

Comencem pel final, és a dir, de la joia del cor del Pare, que diu:
«Celebrem-ho, perquè aquest fill meu era mort i ha tornat a la vida, estava perdut i l'hem retrobat» (v. 23-24). Amb aquestes paraules el pare ha interromput el fill petit en el moment que estava confessant la seva culpa: *«Ja no mereixo que em diguin fill teu...»* (v. 19). Però aquesta expressió és insuportable per al cor del pare, que, en canvi, s'afanya a restituir al fill els signes de la seva dignitat: el

vestit millor, l'anell, el calçat. Jesús no ens mostra un pare ofès i ressentit, un pare que, per exemple, diu al fill: "Ja me les pagaràs": no, el pare l'abraça, l'espera amb amor. Ben al contrari, l'únic que li interessa al pare és que aquest fill estigui davant seu sa i estalvi, i això el fa feliç i per això celebra una festa. L'acolliment del fill que torna a casa és descrit d'una manera commovedora: «*Encara era lluny, que el seu pare el veié i es commogué, corregué a tirar-se-li al coll i el besà*» (v. 20). Quanta tendresa; el va veure de lluny: què vol dir això? Que el pare pujava al terrat contínuament per mirar el camí i veure si el fill tornava; aquell fill que havia fet de tot, però el pare l'esperava. Quina cosa més bonica la tendresa del pare! La misericòrdia del pare és desbordant, sense condicions, i es manifesta fins i tot abans que parli el fill. És cert, el fill sap que s'ha equivocat i ho reconeix: «*He pecat...*

*tracta'm com un dels teus
jornalers»* (v. 19). Però aquestes
paraules es dissolen davant del perdó
del pare. L'abraçada i el bes del pare
li fan comprendre que sempre ha
estat considerat fill, malgrat tot. És
important aquest ensenyament de
Jesús: la nostra condició de fills de
Déu és el fruit de l'amor del cor del
Pare; no depèn dels nostres mèrits o
de les nostres accions, i llavors ningú
la pot prendre, ni tan sols el diable!
Ningú ens pot prendre aquesta
dignitat.

Aquesta paraula de Jesús ens anima
a no desesperar-nos mai. Penso en
les mares i els pares preocupats quan
veuen allunyar-se els fills, seguint
camins perillosos. Penso ens els
rectors i catequistes que a vegades es
demanen si el seu treball ha estat
inútil. Però penso també en els
aquells que són a la presó, i els
sembla que la seva vida s'ha acabat;
en els qui han pres decisions

equivocades i deixen de mirar el futur; en tots aquells que tenen fam de misericòrdia i de perdó i creuen que no el mereixen... En qualsevol situació de la vida, no puc oblidar que no deixaré mai de ser fill de Déu, de ser fill d'un Pare que m'estima i que espera el meu retorn. Fins i tot en la situació més dolenta de la meua vida, Déu m'espera, Déu em vol abraçar, Déu m'espera.

En la paràbola hi ha un altre fill, el gran; també ell necessita descobrir la misericòrdia del pare. Ell sempre s'ha quedat a casa, però és tan diferent del pare! Les seves paraules no tenen tendresa: «*Fa molts anys que et serveixo sense desobeir mai ni un de sol dels teus manaments, (...) quan ha tornat aquest fill teu...*» (v. 29-30). Veiem el menyspreu: no diu mai “pare”, no diu mai “germà”, només pensa en ell mateix, presumeix d'haver estat sempre al costat del pare i d'haver-lo servit;

però mai va viure amb alegria aquesta proximitat. I ara acusa el pare de no haver-li donat mai un cabrit per fer festa. Pobre pare! Un fill se n'havia anat, i l'altre no s'havia sentit mai realment a prop! El sofriment del pare és com el sofriment de Déu, el sofriment de Jesús quan nosaltres ens allunyem o perquè anem lluny o perquè estem a prop, però sense sentir-nos a prop.

El fill gran, ell també necessita misericòrdia. Els justos, aquells que es creuen justos, ells també necessiten misericòrdia. Aquest fill ens representa a nosaltres quan ens preguntem si val la pena cansar-se tant si després no rebem res a canvi. Jesús ens recorda que en la casa del Pare no s'hi està per tenir després una recompensa, sinó perquè tenim la dignitat de fills responsables. No es tracta de "regatejar" amb Déu, sinó de seguir els passos de Jesús que es

va donar a si mateix a la Creu sense mesura.

«Fill, tu sempre ets amb mi, i tot el que és meu és teu. Però calia celebrar-ho i alegrar-se» (v. 31-32). Així ho diu el Pare al fill gran. La seva lògica és la de la misericòrdia! El fill petit pensava que mereixia un càstig per culpa dels propis pecats, el fill gran s'esperava una recompensa pels seus serveis. Els dos germans no es parlen entre ells, viuen històries diferents, però tots dos raonen amb una lògica aliena a Jesús: si obres bé reps un premi, si obres malament reps un càstig; i aquesta no és la lògica de Jesús, no ho és! Aquesta lògica ve corregida per les paraules del pare: *«Calia celebrar-ho i alegrar-se, perquè aquest germà teu era mort i ha tornat a la vida, estava perdut i l'hem trobat.»* (v. 32). El pare ha recuperat el fill perdut, i ara el pot tornar al seu germà! Sense el petit, també el fill gran deixa de ser un

“germà”. La joia més gran per al pare és veure que els seus fills es reconeguin germans.

Els fills poden decidir d'unir-se a la joia del pare o rebutjar-ho. Han de qüestionar-se els propis desigs i la visió que tenen de la vida. La paràbola acaba deixant en suspens el final: no sabem què va decidir de fer el fill gran. I això és un estímul per a nosaltres. Aquest Evangeli ens ensenya que tots necessitem entrar a la casa del Pare i participar de la seva joia, de la seva festa de la misericòrdia i de la fraternitat. Germans i germanes, obrim el nostre cor, per ser “misericordiosos com el Pare”!

quina-cosa-mes-bonica-la-tendresa-del-
pare/ (22/02/2026)